

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 277/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Barčíkom, Mierová 1, Veľký Krtíš, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 25/2016 z 22. marca 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. apríla 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom

JUDr. Vladimírom Barčíkom, Mierová 1, Veľký Krtíš, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 25/2016 z 22. marca 2016 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 9 T 95/2010 z 8. februára 2016 uznaný za vinného zo spáchania zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený (vzhľadom na predchádzajúce odsúdenia) súhrnný trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov nepodmienečne. Krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 To 25/2016 z 22. marca 2016 odvolanie sťažovateľa proti rozsudku prvostupňového súdu z 8. februára 2016 zamietol podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Na základe odvolania prokurátora krajský súd napadnutým rozsudkom zároveň podľa § 321 ods. 1 písm. d) a ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu z 8. februára 2016 vo výroku o treste a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody v trvaní šesť rokov a štyroch mesiacov nepodmienečne.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Tdo 25/2017 z 24. januára 2018 podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, pričom svoju sťažnosť odôvodňuje okrem iného takto:

„Prvostupňový, ako aj druhostupňový súd sa nevysporiadal s mojim tvrdením, že ja som bol ten, ktorý bol napadnutý.“

... mal som dôvodnú obavu o svoj život a zdravie... a snažil som sa brániť proti viacerým osobám. A skutok, ktorý sa stal, nie je trestným, činom, ale sa jednalo o nutnú obranu.

... Okresný súd, aj Krajský súd sa mojimi tvrdeniami, ohľadom nutnej obrany nevysporiadal a ani nijako vo svojich rozhodnutiach neodôvodnil.

Mám za to, že súdy pri vydávaní predmetných rozhodnutí porušili jednu zo základných zásad, kde jednou z najdôležitejších súčasti základného práva na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia je povinnosť vyrovnať sa s argumentmi a návrhmi účastníkov konania s tým, že vo svojom rozhodnutí zareaguje na argumenty strán trestného konania, dá im najavo, že boli vypočutí a že sa ich argumentmi zaoberal.

... Pokiaľ ide o subjektívnu stránku zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona, je potrebné, aby bol preukázaný aspoň nepriamy úmysel v zmysle § 15 písm. b/ Trestného zákona, s čím sa v mojom prípade Krajský súd, ale aj Okresný súd opäť nevysporiadal a ani túto moju argumentáciu, vo svojich rozhodnutiach nijako neodôvodnili.

... Myslím si, že skutok a to ešte raz zdôrazňujem, že pokiaľ by aj absolútne súdy neprihliadali na moje tvrdenia a navrhované dôkazy, mal byť správne posúdený potom tento skutok, ako dokonaný trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zákona. Poškodený bol pracovne neschopný 8 dní a určite som nemal v úmysle mu spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní sp. zn. 5 TO 25/2016 zo dňa 22. 3. 2016 bolo porušené ústavné právo sťažovateľa garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd SR rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 TO 25/2016 zo dňa 22. 3. 2016 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie v sume 4.000 € voči Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd Banská Bystrica sťažovateľovi v lehote 1 mesiac od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu garantovaného prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo napadnutým

rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 To 25/2016 z 22. marca 2016 (ktorý rozhodoval ako odvolací súd v trestnej veci sťažovateľa, pozn.). Zo sťažnosti a z dokumentácie k nej pripojenej vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Tdo 25/2017 z 24. januára 2018 odmietol.

Zákonným predpokladom na prijatie sťažnosti na ďalšie konanie je (aj) jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Pri opatrení alebo inom zásahu sa lehota počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, III. ÚS 209/09).

V zmysle stabilnej judikatúry ústavného súdu, v prípadoch, ak sťažovateľ v konkrétnej veci uplatnil mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie), dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy začína plynúť dňom právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu o ňom, resp. dňom doručenia tohto rozhodnutia sťažovateľovi a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu vydanému príslušným (odvolacím) súdom v danej veci (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011). Nevyhnutým predpokladom aplikácie uvedeného právneho názoru je však skutočnosť, že sťažovateľ sa v petite sťažnosti adresovanej ústavnému súdu (ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný) domáha vyslovenia porušenia v sťažnosti označených práv nielen rozhodnutím (resp. postupom) odvolacieho súdu, ale aj rozhodnutím najvyššieho súdu o uplatnenom mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní). Pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti ústavný súd totiž musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd jeho dovolanie následne odmietol, sťažovateľ môže a musí namietat' vo svojej sťažnosti aj postup odvolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie. Za splnenia tejto podmienky totiž, aj keby

došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa v konkrétnom prípade nevysloví, môže napriek tomu súčasne preskúmať aj dovolaniu procesne predchádzajúce rozhodnutie (resp. predchádzajúci postup) odvolacieho súdu (III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012, II. ÚS 170/2016).

V posudzovanej veci sa sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), v petite svojej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia jeho v sťažnosti označených práv (výlučne) napadnutým rozsudkom krajského súdu, nie však už procesne nasledujúcim rozhodnutím najvyššieho súdu o sťažovateľom podanom dovolaní (voči ktorému navyše vôbec nesmeruje ani sťažnostná argumentácia sťažovateľa, pozn.) Za daných okolností, vychádzajúc z už uvedených právnych východísk, bolo preto potrebné počítať plynutie lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od právoplatnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, a nie od právoplatnosti, resp. doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sťažovateľa (m. m. II. ÚS 509/2015, II. ÚS 687/2015).

Podľa zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti napadnutý rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 22. marca 2016. Sťažovateľ svoju sťažnosť doručenu ústavnému súdu 10. apríla 2018 podal na poštovú prepravu 9. apríla 2018, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2018